

Om tidningen är obeställbar eller om adressaten begärt eftersändning på grund av defenitiv avflyttning, vill vi ha tillbaka tidningen med uppgift om den nya adressen.

Till: POLARHUNDEN

Folkets husgatan 7
810 70 ÄLVKARLEBY

MASSKORSBAND TILL.....

JUHLANDER STIG

BOX 3312 HELGBO

790 30 INSJÖN

2000151000

Keron

Ett mycket avancerat fjäll- och expeditionstält för året-runtbruk. Har använts med stor framgång under de mest extrema förhållanden. 3 och 4 personers utförande.

Vikt för 3-mans ca 4,5 kg,
4-mans ca 5 kg.
Pris för 3-mans 1.870,-
4-mans 1.980,-

Stalon

Allroundtält som passar i de flesta situationer. Rymmer 2, i nödfall 3 personer. Lätt, rymligt och mycket enkelt att hantera.

Vikt ca 3,7 kg. Pris 1.680,-

Nammatj

Ett riktigt höghöjdstält för 2 personer. Perfekt vid klätter- turer och andra tillfällen där varje gram är viktigt. F.g. a. den låga vikten, ca 2,5 kg, också lämpligt som enmanstält.

Pris 1.500,-

Ett riktigt fjälltält skall fungera oberoende av väder och vind!

Våra tält är gjorda för att användas året runt, i alla väder. Det känns skönt att veta, även om du bara använder det på sommaren. Går du fjällen kan du räkna ut för mycket dåligt väder, inkl. snö och storm – även på sommaren.

Därför gör vi yttertält och golv i en extremt rivstark och vattentät polyesterväv. Innetältet, som är löstagbart, i bomull/polyesterväv för bästa kondensegenskaper. Till de goda kondensegenskaperna bidrar också en rejäl ventilation. Stora absider rymmer mycket packning. Tunnelformen, den stormsäkraste och den rymligaste, är gemensam för alla modellerna.

Vi syr tälten här i Jämtland, sätter upp och kontrollerar varje tält före leverans. Du köper direkt från oss utan mellanhänder, vilket på exvis ett Keron-tält betyder en prisreducering på ca 700 kr, jämfört med om du skulle köpt det i sporthandeln.

Skicka efter vår katalog, så får du veta mer om våra tält, plus en del andra tips som kan vara nyttiga.

B. Hilleberg

Bo Hilleberg
Tel. 063-704 95

Skicka mig nya broschyren om Hilleberg-tälten!

Namn _____

Adress _____

Postnr/Ort _____

Kupongen sänds i frankerat kuvert till Hilleberg AB,
840 43 Hackås.

POLARHUNDEN

årgång 12

4

1983

POLARHUNDEN

POLARHUNDEN är en medlemstidning för Svenska Polarhundklubben. Tidningen skall i första hand vara en informationskälla med rapportering om kommande och genomförda arrangemang och tävlingar i klubben.

Tidningen skall också ge en information om de polarspetsbandstränarna samt om hund och friluftsliv i allmänhet.

Tidningen utkommer med 5 nummer per år någorlunda jämnt fördelade över året.

Tidningen distribueras till ca 900 medlemmar i Sverige och övriga Norden, samt till djursjukhus och andra institutioner med hundavdelning.

Adress till POLARHUNDEN:

POLARHUNDEN c/o Björn Tillberg, Folketsungatan 7
810 70 Älvkarleby l. 026/72059

(ej material)

Redaktion och ansvarig utgivare:

Ansvarig Utgivare: Stig Julander, Inöjen.

Redaktör: Wille Carlsson Sterlin
Tel: 0647/70356

Övre Norra: Anders Andersson, Tegsövägen 8 970 20
Konsviksleja. 0970/ 501 56.

Övriga Sverige: Distriktens sekreterare f.v.b.

Ansvarer: Mats Jansson Box 1002 740 21 Järleås
Tel: 018/39 15 29

Vänjletter: Lars Hjelme Öres.

Tryckeri: H. Erikssons Tryckservice AB Sandviken.

Annonspriiser i POLARHUNDEN

1/3 sida 500 kr. 1/2 sida 300 kr. 1/4 sida 200 kr.
Dagligt 400 kr. 600 kr. 300 kr. 200 kr.
20% rabatt lämnas på free på varandra följande annonser.

Medlemmar erbjuds fri reklamering. Begränsad längd. De skall skickas skriftligen direkt till redaktören. Betal-
annonser skickas till:

Ansvarstef: Mats Jansson Box 1002 740 21 Järleås. Tel:
018/ 39 15 29.

Material till tidningen:

Sändes till Wille Carlsson 830 19 Sterlin.

Redaktionen mottager tackamt material om polarhundar, friluftsliv och berättelser och resultat från aktiviteter om som kan vara av intresse i POLARHUNDEN.

Vi förbehåller oss rätten att sovra bland materialet samt att rätta och förkorta insända artiklar.

Bilder omfattas tackamt. Det skall vara skarpa och kontrastrika bilder i svart-vitt. Namn på bakgrunden, om materialet insänds i retur så ange detta.

Hänsynstopp för nästa nummer 20 November

OMSLAGSBILD:

Måsta unghund vid Borlänge.
Siberian Husky Unimaks Saja Hög och S.Hjelme.

FOTO: LARS HJELM

POLARHUNDKLUBBEN

SVENSKA POLARHUNDKLUBBEN är den enda officiella rasklubben för de polarspetsbandstränarna. Alaskan Malamute, Grönlandshund, Siberian Husky och Samojed.

Klubben är medlem i Svenska Kennelklubben som specialklubb.

Svenska Polarhundklubbens målsättning är att arbeta för att bevara de polarspetsarnas särart och att skapa förutsättningar för en livskraftig och god utan av polarhundar i Sverige.

Klubben arrangerar draghustävlingar av varierande art, klövjeturer, kursar och andra aktiviteter där polarhundarnas särart kommer till sin rätt.

Klubben arrangerar också officiella utställningar med certifikat.

Vi har idag cirka 1000 medlemmar fördelade över hela landet, med en naturlig fördelning mot norr.
Klubben är indelad i 4 distrikt. Övre Norra, Nedre Norra, Gävle-Dala, Hålaradalen, Södra distriktet och Västra distriktet. Se vidare under styrelsefunktionärer

Svenska Polarhundklubbens styrelsefunktionärer:

Ordf: Stig Julander

Wille Carlsson

790 30 INSJÖN.

0247/ 700 64.

Sekreterare: Björn Tillberg

Folketsungatan 7

810 70 Älvkarleby

026/ 720 59

Kassör: Bertil Edvardsson

Verkstadsgränd 4

776 00 Hedemora

0225/ 106 28.

Kontaktmän till distriktet:

Övre Norra: Jan-Erik Blomkvist, tel 0970/203 18

Nedre Norra: Lina Johansson, tel 0820/132 80

Gävle-Dala: Kristina Ström, tel 0261/278 89

Hålaradalen: Nils Rockström, tel 0225/520 07

Södra: Olle Green, tel 0475/12463

Västra: Britt-Marie Carlsson, tel 031/712219

S P H Kin rasklubbar - Sverigens enda officiella:

Alaskan malamute: Ulf Kronudd

Svarförrp

380 65 Degerhamn

Tel: 0485/601 33

Grönlandshund: Erik Sandin

Högsvägen 3

794 00 Öres

Tel: 0250/825 41

Samojed: Ingemar Petersson

Högsvägen 28 B

970 93 Garpesberg

Tel: 0225/21463

Siberian Husky: Nils Hjelme

Västjärn 5546

820 71 Inöje

Tel: 0650/42060

Tävlingssekreterare:

Jan Gustavsson

P1 1315

820 22 Sandarna.

0270/ 169 14.

Utställningssekreterare:

Ingrid Norrman

Fällerskvägen 10

122 33 Inöje.

Tel: 08/ 49 62 46.

Medlemskap:

Medlemskap erhålles genom att ta kontakt med klubbens sekreterare Björn Tillberg se adress ovan. (Styrrelsefunktionärer)

ledare

Vi har gjort premiärturen på snö. Hundarna ystra och lekte mullvad i snön. Det var den 28 sept. Snön var 2 da. Underlaget var inte det bästa. Blöt myr. Det var ändå festligt. Vi hade termos med och kakor till hundarna. Nu står släden åter i köllaren. Men snart kommer snön på allvar.

Jag får en hel del förfrågningar och undringar om tidningen och dess innehåll. Varför är det med resultat och annat rörande tillexempel SvSHK?

Svaret blir: Så länge som jag sitter som redaktör kommer allt rörande våra fyra raser, att införas i Polarhunden. Oavsett från vilken klubb det kommer. I första hand måste intresse och kunskaper om våra hundar komma.

Styrelsen har bestämt ett visst sidantal på tidningen. Ugefär som den ni nu håller i handen. Julnumret lite tjockare. För att få plats med allt material som kommer till mig så har jag i detta nummer, på prov, gjort några sidor med mindre textstorlek. Fv. får en del av er plocka fram förstoringsglaset. Men var glad att inte tidningen mikrofilmats... Hör gärna av er om vad ni tycker.

Étt annat problem är bilder. Många tycker jag sitter och hårdgranskar bilderna som kommer in till mig. Kritisk på beskärning och gradation m.m. Det kanske jag gör. Men jag vill i första hand att bilderna ska ha något att säga el. visa. Jag saknar bilder på tikar som valpar (hur många har sett det) arbetande hundar, betenden med flocken i hundgården, rastypiska hundar, snyggt uppställda. För som sådana bilder i sin hand, då tänker man inte så mycket på den tekniska delen. Snälla ni, sänd inte fotostat på bilder. Lite klass bör det väl vara, trots klubb-tidning. Nog skäll för den här gången. Nu till innehållet. Ha det.

INNEHÅLL:

		Wille Carlsson	
Med Grönlandshundar på Nordic M.	5		
Friröntgade polarhundar	9		
SBK regler för nomekörning	9	SAMOJED	17
Med kanot och hundspann	11	Samojeder i Brasilien	19
GRÖNLANDSHUND	12	ALASKAN MALAHUTE	22
Möte i Borlänge	13	SIBERIAN HUSKY	25
Utställningsbilder	14	Resultat Borlänge	29
Ur dagboken	15	Annonsor	31

SEKR. HAR ORDET...

I år skall vi av flera skäl försöka få ut POLARHUNDENS JULNUMMER till våra medlemmar i god tid före helgerna. Med det nummeret följer, inbärfat TÄVLINGSKALENDERN så komplett som möjligt. Där kommer kallelsen till 1984 års årsmöte tillsammans med dagordning och mycket annat av intresse för alla läsare-medlemmar. Från och med julnumret och en tid framåt kommer POLARHUNDEN att distribueras till samtliga samojedägare, som är medlemmar idag i Samojedringen, men inte i SPHK. Detta har styrelsen beslutat med anledning av att Samojedringen upphör vid ineständande årsskifte.

När detta nr 4 går ut har samtliga medlemmar strukits, som ej betalt 1983-års avgift efter krav nr 2. Det blir för mycket arbete att jagta folk som flyttar utan att anmäla eller som vi tappat bort av andra anledningar. På det här sättet startar vi 1984 med enbart medlemmar, som har så mycket intresse för vår klubb att de betalar medlemsavgiften. Med de nya samskjedägarna som tillförs klubben kommer antalet helbetalande medlemmar ändå att ligga en bra bit över tusentalet och vi som i ett många gånger tungt och tidsödande arbete med hantering av medlemsregistrering för för distribution, debitering och information kan i stället på ett mer meningsfullt sätt ägna vår tid och krafter åt att värva sådana medlemmar som inte vet om SPHK:s existens, men som skulle kunna vilja göra fina insatser för våra raser om vi bara nådde dem. Detta är en av många upptäckter som görs vid en närmare analys av den allt för stora medlemsomsättningen inom SPHK, som jag företagit i höst. Medlemsomsättningen inom SPHK har sedan 80/81 per år uppgått till ca 20% räknat på helbetalande medlemmar. Praktiskt tagit alltid försvinner också familjemedlemmarna i och med att den helbetalande inte betalar, varför omsättningen de facto är betydligt större. Detta betyder t.ex. att de senaste två verksamhetsåren behövs ca 200 nya medlemmar för att bibehålla föregående års medlemsnivå intakt och att de tidigare redovisade medlemsökningarna siffermässigt varit nettoökningar, men att nyttillkomna medlemmar varit den redovisade nettoökningen-nämnda 200 personer. Det är viktigt att vi omedelbart gör något åt den här ökade situationen. I första hand är det önskvärt att distriktens sekreterare och kassörer går igenom den matrikel som de efterhand fått och själva försöker ta reda på vart gamla medlemmar, som inte finns med i utsända 27/7-83, matrikel tagit vägen, och i andra hand förtecknar sådana namn tillsammans med senast kända adress. Sänd dem till mig så ska vi efterlysa dem i nr 5. Det är viktigt att det går snabbt, för ny matrikel skall tryckas och sändas till medlemmarna i början av 1984 tillsammans med kravkort/inbetalningskort för 1984. Sponsorer för matrikeln, kuverttryck och portokostnader är redan kontaktade. Till alla tikägare/uppfödare riktar jag en vädjan som många kanske tycker rör en självklarhet, men som dessvärre inte är det på alla håll: Rekvirera anmälningsblanketter från mig (puffa gärna för att valpköpare också skall anmäla familjemedlemmar vars 25-kronor helt och direkt stöder distriktet). Till alla medlemmar vädjar jag också att värva medlemmar, bland SKK-utställare t.ex. som inte finns med bland oss. Det finns mycket mer att göra också, men till det ber jag att få återkomma. Till dess-hör av dig med dina förslag. Om allt som gäller klubbens aktiviteter och sådant som du tycker kan vara till glädje och nytta för medlemmarna-och-hundarna.

Vi skall köra hårt med utbildning i fortsättningen-även av tikägare med fler än en kull och som anser sig ha ansvar för sin verksamhet. Till den ändan skall vi även kosta på utbildning av dubbelanslutna personer i huskyklubben med avelsrådgivande ansvar så att så många som möjligt får lära sig åtminstone de elementära grunderna i ämnen som avelshygien, avelslära, avelsplanering och där det är möjligt, genetikens grunder för hunduppfödare. Seriosa sådana som inte drar med följderna av spekulativa utavelsexperiment. Till sist-alla ni som tävlar i nome och nordiskt och som är vana att ringa till JANNE GUSTAVSSON, SPHK:s tävlingsekreterare, ni kan inte nå honom nu, varken per brev eller telefon, han ligger inkallad just nu och efter muck kommer han att finnas på en folkhögskola i två års tid. Fram till Polarhundens julnummer kan du nå honom via mig eller Stig Juhlander, som kommer att ha hans nya adress och telefonnummer för f.v.b.

Björn Tillberg

Med Grönlandshundar På Nordic Marathon

av Lorentz Stånmådom

Jag står på startområdet i Abisko och väntar på veterinärbesiktning. Tankarna kretsar kring proviant och utrustning, har jag för mycket eller för lite. Vud har jag glömt. Ska hundarna gå bra. Tänk om det blir slagsmål vid starten. Finns det ingen toalett här?
Jag kör fram till starten. 19 spann har redan dragit iväg. Två återstår efter mig. Husky med tio hundar i vardera. Vi startar smidigt och efter några km kommer första spannet dånande och senare även det andra. Vi ligger sist. Spåret var perfekt, fråna ett hundskiten. Mina hundar spelade plockepinn med benen för att inte trampa i det.
Abiskojaure, 20 km från starten. Vi tar en halvtimmars rast, alldeles för varmt åt hundarna, och jag börjar fundera vad jag gott mig in på. Skulle vi verkligen ta oss runt banan. Vid stugan var också en tje med sex hundar som inte deltog i tävlingen utan skulle ner till Nikkaluokta. Jag bad henne starta före mig, jag räknade med att bli önkörd och kanske risk för hundbråk. Så startade vi då och det gick väldigt trögt i början, vid klättringen upp mot Kieron fick jag mjölkkyra ända upp till örnen. Jag fick springa bredvid släden för hundarna var ovilliga, det var för varmt för dem. Strax innan högsta punkten kom vi ikapp tjejen med sexspannet. De hade inte så bråttom. På denna högre höjd var det dessutom kallare så nu blev hundarna genast piggare. De ökade till hyfsad fart. Jag kunde andåta lite. Lusten på släden var ett minimum, ca, 20 kg. Därtill släden, en Fossum lastvagn på 20 kg, jag själv 80 kg. När vi kommer till Alesjaure ser jag två, kanske tre spann ute på sjön. Även hundarna ser dem och farten ökar ytterligare. Nu är det härligt att stå bakom en nomenlåda. Vi kommer ikapp och kör förbi. Nu är det inte långt till kontrollen, vi ser den några km bort. En funktionär dyker genast upp och tar startkortet och frågar hur lång rast vi ska ta. Vi kör med en halvtimme igen. Hundarna får vatten och själv dricker jag nog ett par liter. För att få hundarna att dricka har jag malt samman kokt potatis, svål, kokt fisk, kokt kött, kokta makaroner och druvsocker. Detta blandar jag i vattnet och hundarna dricker villigt av sörjan. Ledarhunden dock, måste jag tvångsvattna med flaska. Jag går omkring och pratar med några medtävlare som också stannat en stund, anacket rör sig mest om slädder, hundar och vädret så klart. Temperaturen, tänk om den kunde gå ner något. Jevne tror det ska bli kallare, så han tar ut en längre rast här. Vattnet tar slut och funktionärerna måste åka efter mer, mina hundar som inte fått nog får vänta, så vi tar ytterligare en halvtimme. Det visar sig vara bra för under tiden blir det någon grad kallare. Vi ser under tiden både hundspann som anländer och startar. Det blir oro bland hundarna, och ett spann som ankrat i en skoter, drar iväg med skotern efter sig. Men det ordnar till sig.
Min timma har gått och genast bör det uppför, senare plant med klippblock runt om. Nerfarten till Vistasvagge var brant och isig. Dick Inaksson tyckte det var skandal att Kiruna kommun inte sandade här. Bronsen bet inte på det hårda underlaget och släden kom ikapp hundarna med trassel av draglinor som följde. Jag och Dick följdes åt kanske någon mil utofer Vistasdalen, vi körde om ett spann också. En mil från Nikkaluokta släppte han plösslätt. Han berättade senare att ledarhunden vägrat gå över ett vattendrag. Det var en hel del öppet vatten i Vistas.

Ytterligare tre spann körde vi om, ett svenskt och två finska. Det blev märkt, blinkfyror var uppsatta utefter banan strax innan Nikka. Utmärkt initiativ. Här var det mycket folk, två stora tält. Vatten för hundarna, sportdryck till "parasiterna". Jag och hundarna tar ut vila i 3,5 timma. Hundarna verkar inte trötta, jag däremot skulle behöva lite sömn, men jag lyckas inte sova. Jag klev upp och såg till hundarna. De låg i selarna och reste sig genast upp och var nog redo att starta. Själv ville jag bara lägga mig. Jag såg några spann som kom, både hundar och förare såg slitna ut. Några spann bröt.

Våran vilotid var ute och jag och mina 6 hundar stod åter redo. Det kändes lite oroligt. Fyra spann drog för ett bra tag sedan, och ingen skulle iväg efter mig inom närmaste tiden. Nu skulle det bli ensamkörning. Starten gick tuktigt, hundarna sprang ner mot en stuga för att undersöka den. Kanske hitta något matnyttigt. Näja, några minuter hit eller dit spelar väl ingen roll. Föret, spåret och temperaturen var perfekt, dessutom ett otroligt mån-sken så någon pannlampa behövdes ej. Hundarna går väldigt bra, det verkar som de går bättre på kvällar och nätter. Kanske inbillning, men kanske det är svalare och bättre luft då. Singistugorna är nästa mål, räknar inte med att se några andra på den sträckan, men vid Kobnekaise turiststation ser jag ett ljussken glimma till. Troligen en förare som ser om bakåt efter andra spann. Det dröjer inte länge förrän vi når upp ett huskeys spann och vi tutade för ankörning. De hängde inte på. Vinden tilltar och spåret driver igen. Jag såg det inte, men hundarna verkade veta vad de skulle. Jag litar på dem. En mil från Singi ser jag åter lysen glimma därifrån. Flera stycken. Hundarna känner lukten av hundar och jag själv spårar lite extra. Vi hann upp tre spann, jag lägger mig i kö. Åke Kristedal ligger först och spårar, det går säkert tungt därifrån. Jag stannar upp ett tag och hämtar andan, sen försöker vi oss på en ankörning. Något soår nyntes inte och lös snö var det. I en liten utförlöpa körde jag på bakre hundarna med släden. Jag missbedömde hundarnas fart. De fränre hade sunkit ner till ryggen. Gammelhunden fick sig en törn av släden och i ilskan gav sig på sin parkompis. En tik dessutom. Visserligen klassad som hane av en domare. Näväl, lite trassel hör till. De andra spannen drog iväg medans jag trasslade med linor och hundar. Singistugorna låg inte så långt bort varför jag ej hann upp de andra, som redan börjat förbereda för en rast. Nu tyckte jag mina hundar var i stöten och ville inte gärna stanna. Av erfarenhet från tidigare långlopp vet jag att det kan ta ganska lång tid att få igång hundarna igen. Jag siktade på Sälka istället. Jag skrek till de andra att fara till Sälka, de blev nog överrankade, men två spann följde lallafall med. Åke och en till. Senare fick jag höra att funktionärerna i Singi kokat kaffe och gjort mackor. Stor besvikelse för dem, och Åke var förbannad för att gått miste om kaffe med dopp. På sträckan upp till Sälka drog jag ifrån rätt ordentligt.

Kort rast
vid
Alesjaure

Startkortet fick en funktionär och jag band upp hundarna. De hade gått utmärkt i 52 km. Mycket vatten både till mig och hundarna i onganor. Två timmars rast. Hundarna är stilla. De behöver nog den vila de kan få. Efter mycket dryck, vila och lite mat är det åter dags att köra. Som jag befarat blev det trött efter starten. Det var kuperat där vi drog fram, hundarna har kommit in i ett stadigt trav. När det hiskliga fjäktspasset. Det är mycket brant uppför. Vi hann bakom ett stort huskeys spann kört av Stein Håvard Fjæstad, norrmannen som tog bergspriset på 1000:- Förut till Nikka. Det gick inte fort uppför. Jag stod på och bromsa därtill. Hundarna ville om och vi bytte turordning. Grönsarna gick som ett tåg uppför. I sådana här lägen är grönlandshundarna otroliga. De har tyngd i kroppen och verkar nästan glad åt att få jobba hårt. Vi når toppen och jag vänder mig om. Ser som fluglor långt där nere, några utapridda spann. Två blåfrusna funktionärer tog emot oss med varm dryck. Det satt fint. Fyra minuters vila, sedan iväg innan hundarna styvna till. Nu bör det iväg utför. Släden går utmärkt, inga sladdtändelser. Jag kör ifrån Stein något, men ser inte till andra spann. Börjar bli trött och less, pratar till hundarna. För att hålla tempo uppe, pratar jag oavbrutet med dem. Något svar får jag aldrig, men de tycks gilla det. Jag små-åker sällan, endast när jag ska ta en prilla och när jag dricker. I Alesjaure stämplar jag in för en halvtimme. Där låg flera spann för vila. Fram med mera dryck till hundarna. Själv byter jag till torra underkläder. Äntligen får jag också fixa till sockorna som lagt sig som en knöl längst fram i filtstöveln.

Ett spann startar fem minuter före mig. Hundarna och jag står och ser det försvinna längre och längre bort. Hundarna rycker och vill iväg, men funktionärerna är omotliga. Prick på sekunden bär det iväg i galopp. 200 meter senare är det trav. Hundarna var trötta men inte dumma. Inte ska man ta ut sig i galopp. Vi har färskt spår att följa så det dröjer inte länge förrän vi är ikopp spann-ett före oss. Vi kör om och drar ifrån i ett hyfsat trav. Till Abiskojaure har vi 23 km. Lätt terräng, bra före. Nerfarten från Keiron går bra till slut. Men hjärtat satt ett tag uppe vid tonstillerna.

Jag står beredd vid starten, medans hundarna verkar ta det med ro.

Vänder mig om och ser två spann uppe på högsta punkten. Jag manar på hundarna och snart ser jag Abiskojaure där framme. Hundarna lägger sig genast efter det jag stannat, strax efter dyker Fjestad och Kristedal upp. Vi tre spannar tar ut sista halvtimmen i vila, vattnar hundarna och själv åter jag en chokladkaka. Fjestad och Kristedal ligger ca 30 minuter efter mig, och jag tror inte de kan köra in den tiden ner till målet, som nu ligger endast 17 km bort. Jag startar först, några minuter senare de andra. Ute på isen går det väldigt sälligt. Stannar går fram till ledarhunden och tar han i örat. Säger samtidigt några allvarsamma ord till honom. Jag tror han begriper för faran ökar lite. Vid mitten av sjön är Kristedal ikapp och går förbi med galopperande hundar. Vid slutändan av sjön är Fjestad ifatt oss, och mina hundar kan inte håka på. Vår fart ökar dock efter omkörningarna. Jag tror även hundarna anar att slutet på färden närmar sig. De har gått här tidigare.

Kör in mot målet, skönt. Av med nummerlappen och en mugg med varm dryck sträcka mot mig. Hundarna verkar inte tagna, tvärtom, uppspelta av allt folk. Får därför lite problem att köra ner till parkeringen och bilen. Människor ska klappa och lova med hundarna. I en kurva möter jag ett stort huskeyspann. Det största jag sett. Jag uppfattade 18 stycken hundar. Lastar släde och in med hundar. Far sedan iväg till Björkliden där förläggningen är. Jag ser fram emot bastu och kall öl. Det ska även bli roligt med eftermiddag. Jag binder kvickt upp hundarna och går in på hotellet. Klockan är i tidigaste laget så jag kastar mig på sängen för en stund avkoppling. Kläder och skor behåller jag på. Klockan visar 17.00. Vaknar kl. 8.00 morgonen därpå. Benviken över att missat bastun och ölet. Nästa år ska jag gå direkt till bastun. ■

Lorentz Brännström och hans 6 grönländare blev det enda grönländspann som kom i mål. Innan Nordic Marathon har Lorentz kört ca. 175 mil. Som mest har han kört 9 mil under en dag men oftast ligger dagsturena kring 5-7 mil. Ofta har han barnen med och då brukar han själv sitta på släden medans barna står bakpå medarna och stux. Han tänker satsa hårdare inför denna säsong. Även köra mer fjällturer.

Resultat Nordic Marathon NOME, Totalt.

1. Lemmatt Wiopola	15.17.41.	11. Ulf Blomqvist	20.06.49.
2. Hanna Holopainen	15.40.59.	12. Åke Kristedal	20.25.54.
3. Jan Thelin	16.26.05.	13. Stein Håvard Fjestad	20.27.06.
4. Conny Bergström	17.21.33.	14. Gustav Rinnbäck	21.31.24.
5. Risto Kamunen	18.13.26.	15. Reijo Järvinen	22.32.54.
6. Taisto Thoreus	18.16.20.	16. Håle Koivisto	22.42.00.
7. Reijo Johansson	18.58.30.	17. Dick Isaksson	23.19.29.
8. Anders Larsson	19.44.19.	18. Seppo Salonen	24.24.27.
9. Bengt Antilla	19.50.56.		
10. Lorentz Brännström	20.02.20.	Bruttit: 5 spann	

FRONTGADE, POLARHUNDAR

GRÖNLÄNDARE
Gardulf o Svak u Elacilrena Gains. Ag. A. Hemberg Genta.
SOFREX
Aurora o Lumkin Lillinniko o Edelings Divin.
Ag. J. Lundblad Håradögar
Afrodite, o Lumkin Lillinniko u Edelings Divin.
Ag. H. Sandqvist Håradögar.
Explores Roxane o Kaarjan coocise of Snowliff u Explares
Lady Jane Ag. W. Sandqvist Håradögar.
Jenska, u Siska Hajo u Adir. Ag. S. Rudin Freskanten
Kallit, o Olin u Akki. Ag. A.-L. Lindgren Alvdyn.
Selkä o Elton John u Ailiika. Ag. H. Holm Särna.
Honey Girl o Agent u Laila. Ag. B. Lindh Karlsborg.
Barnskidens Bea u Frostids Same o Fagelli u Båregårdens
Dolly. Ag. A. Johansson Finapig.
Lively Guntana o Golden Days u Edeline. Ag. J. Hallin Åby.

SBK:s regler för slädhunds-körning (NOME)

- Utöver vad som sägs här nedan, gäller vad som anges i de officiella reglerna för draghundar, P. 1-17, o. 19, o. 20 mm. o. 1, p. 24 utom som b (se p. 54), d, e, g och j - samt p. 42-49. (Särför p. 42 med p. 61). Allt i den tillägg till boken.
- Tävlingstestamenter; tävlingen kan anordnas under en dag eller som sammalgång tävling under flera dagar.
- Tävlingklasser:
Damer/Herrar, juniorer, som tävlingstagen fyllt 14 och ej 18 år. 3-spann. 10-15 km. 5H 15 km. Spannet skall bestå av högst 3 och minst 2 hundar.
Damer/Herrar, seniorer, som tävlingstagen fyllt 18 år. 3-spann. 10-15 km 5H 15 km. Högst 3 och minst 2 hundar.
5-spann. 15-20 km 5H 20 km. " 5 " " 3 "
7-spann. 20-25 km 5H 25 km. " 7 " " 5 "
Öppen kl. 25-40 km 5H 40 km. Spannet skall bestå av högst 10 hundar första dagen, övriga dagar minst 5.
Det står arrangörerna fritt att anordna special tävling, dock ej vid 5H. Vid vasskliga förhållanden såsom mycket island o dyl. kan tävl.-juryn besluta om kortare benlängd.
- Förordning; Släden skall vara tillräckligt stabil för att bära föraren och den måste kunna transportera en hund på säkert sätt. Släden skall vara förordad med stötbåge, stabilt handtag, effektiv broms och gripolina.
- Dragordning; Alla hundar skall bära NOME-sida och halmlina, dock för ledhundens vara utan halmlina. Halmling av metall och stryphalsband ej tillåtna, ej heller märkare.
- Benmärkning av spannet; För en start skall spannet benmärkas av minst en domare. Avspärrat spann skall vara klart för benmärkning senast 6 min. före start och tillgänglig 6 min. efter målgång. Om domare finner att ett spann inte är tillämpligt skall fullfölja tävlingen skall det inte tillåtas starta.
- Startordning; Utöver vad som sägs i p. 19 gäller följ. i tävling bestående av mer än en etapp skall första etappens sluttider bestämma startordningen dagen därefter, vilket innebär att det snabbaste spannet startar först, det nästsnabbaste som nummer två, osv. I tävling med mer än två etapper avger den sammantagna tiden i körda etapper startordningen nästa avsnitt. Start sker med två el. tre min. mellanrum mellan varje spann, vid 5H alltid tre min. och med nio min. mellan varje klass. Spann som inte är på startlinjen på utsatt tid får inte starta förrän det sista spannet i klassen har startat och skall inte tillåtas starta förrän samma tid ötgått som mellan övriga spann. Om flera spann kommer för sent till start startar de i den ordning de skulle ha startat enligt startlista. Spannets starttid räknas från den tid spannet egentligen skulle ha startat.

INBJUDAN TILL

DRAGHUNDSTRÄFF LÖVÅSEN

Andra helgen i december har vi numera ett litet opretation sammankom för draghundens vännere. Föreläggning sker som tidigare är i Lövdörens skola. Var och en lagar sin mat i köket, där all utrustning finns. Även matlag för ett 30-tal pers. Säger gör vi på golvet i två skolestolar. Tilläggs på träd är god.

ANMÄLN SENAST 1 DEK. INGRID O SÖREN SANDHEG
LÅNGSRVÄGEN 2
TEL: 0225/60344 230 30 LÅNGSHELAN

- Start och slut; Målbågen framför bilen. Främre spets skall fram till startens kommande "kör" befinna sig bakom startlinjen. Liden för målgång betecknas när den första hundens nosspets tangerar mållinjen.
- Körning; Varje spann skall ha en förare, som skall följa spannet genom att stå på nedre, spetsen färd el. spetsen. Hundar, registrerade i spannet vid start, får ej bytas ut under tävling. Bortliga hundar som startar i en etapp skall fullfölja den. Vid tävling i flera etapper bör alla hundar märkas. Alla hundar skall vara fastspända i spannet. Om en hund blir i nödfall skickat ut den inte kan fullfölja en etapp skall den transporterats på släden. Vid tävling i flera etapper behövs en skickad hund inte transporterats vidare i följande etapper. Spannet skall fullfölja tävlingen i den klass den startat. För att fullfölja tävlingen skall klassens svårställda hundar uppfylla spannet och föraren skall följa hela den markerade tävlingsbanan. Om spannet blir felaktigt det tillämba till den punkt där felaktningen upptäcks.
- Omkörning; Ett bakomvarande spann har rätt till omkörning, när det är mindre än 15 m bakom framförvarande spann. Därvid skall det framförvarande spannet ge plats för omkörning eller vid behov stoppa spannet. Spannet som sammankom har inte rätt till omkörning förrän tilläggat efter 4 min. el. 1,5 km. I öppen klass i övriga klasser efter 2 min. eller 1 km. Föraren kan dock komma överens om annat. Vid problem vid omkörning har den omkörande rätt att kräva att det omkörda spannet väntar i 1 min. i 7-spann och öppen klass, 30 sek. i 5-och 3-spann. Sänka kan läggas ut förare påföres omöjligt. Efter omkörning skall man upprätthålla ett avstånd mellan spannen ej understigga en spannlängd.
- Tävlingshund; Tävlingshund bör föreställasvis läggas i öppen terräng på skogsbilvägar o dyl. Vardags utgångar bör undvikas. Hundar skall löppa på att den prioriteras färd. Hundarna skall ha möjlighet att förfylla sig i golvet längs hela banan. Ned detta menas att man bör undvika tvärs avsnitt och några utfällningar. Tävlingshundar bör vara mellan 1,70 och 2 meter bred. Tävlingshundar skall vara märkt på ett enhetligt sätt, helst i öppna ögon. Standardmärkning; Föreställasvis breda blå band. Hitt märken osv. röt på på golvet på höger sida betyder stark ovägn till höger. Tvärlinje för väntare. Märket (sv. pilen) bör vara väl synligt och placeras 15-25 m före målspärr.
Färdiga passager skall märkas tydligt.
Målbåget skall vara tydligt märkt.
Märkningen som skall meddelas före starten skall vara utdrädd på något sätt ut till slutet aldrig behövs tveka om rätt spår.
- Bräddspår; Slädebanans betäckning vid bräddspår som tillspår.

Sv. Enslshundsklubben ska köpa efter dessa regler vid stora andra säsongen. -84. Sammanfattning på regeltext är vid följande.

Var ligger hunden ?

Skriv ner var du tror hunden befinner sig och skänd till Wille Carlsson 830 19 Storlien. Den som kommer närmast får 3 st. sv/vita filmer till sin kamera. Exempel på hur det kan skrivas: Hunden befinner sig 4 mm norr om bokstaven a:s överkant i ordet "Storanasen" på karta 26.

OKY-LOOK

OKY-LOOK

OKY-LOOK

OKY-LOOK

ADRESSÄNDRING

NY POSTADRESS: RÄNÄS S. 762 00 RIMBO

NYTT TELEFONNUMMER: 0175 - 61240

OKY-LOOK

OKY-LOOK

OKY-LOOK

OKY-LOOK

Med kanot och hundsläde

Här kommer ett litet utdrag ur boken *Med kanot och hundsläde* av E.R. Young. Boken är tryckt 1894. Det handlar om slädar och hundar. Boken är skriven på gammelsvenska.

... De hundar som mest användas äro af eskimå-ras, ehuru denna ras på många ställen blifvit uppblandad med andra, att den är nästan oigenkänlig. De äkta eskimå-slädhundarna äro välbyggda och bastanta djur och väga från åttio till ett hundrat jugg engelska skålpund. De äro af olika färg och hafva en, tät varm och härrik pels, spetsiga öron samt mycket buskig krokiq svans. Af naturen äro de mycket tjufaktiga, och jag lyckades aldrig fullkomligt utrota detta anlag från någon af de hundar jag använde, det säg ut som vore tjuvnadsbegjæret eskiljaktigt från deras natur. Jag har köpt unga valpar af denna ras från infödingarna, födt dem väl och bemiddat mig att vänja dem vid ärlighet, men det syntes omöjligt. De stulo alltid, då de kommo åt något.

... Den hund som går främst i spannet kallas ledaren. På honom beror till stor del om hela sällskapet skall lyckas att komma väl fram, ja understunden t.o.m. om man skall komma till sitt mål med lifvet. En verkligt god ledare är ett värdefullt djur. Somliga af dem äro så förståndiga att de icke behöfva någon vägvisare framför sig, med undantag af resa genom tjocka skogar. Jag egde en gång en långbent hvit hund af blandad ras, hvilken alltid tycktes betrakta vägvisaren som ett hinder, sedan han en gång fått in i sitt stora hufud ide om vad jag önskade. När han ej var i selen, var Casle Resenären, som vi kallade honom, en bekväm, vresig och ohöflig best. Han var så svår att få fatt i, att vi måste fästa ett omkring sextio fot långt rep vid hans hals, när han gick lös, och då vi skulle färga honom, fingo vi springa i en riktning som var motsatt den, hvilken han tog, ty han var listig som en räf och gjorde alltid svårigheter. Vi fingo gå i zig-zag, tills han icke visste hvar vi funnos, och sedan kunde vi så småningom lyckas komma nog nära honom för att få fatt i det långa repet och draga oss honom till oss. Men när han en gång var i selen och hade tagit sin plats i spannet var han en oöferträfflig ledare....

... Hundslädarne förfärdigades af två ek eller björkbräder, omkring tolf fot långa, åtta eller nio tum breda och från en half till en tum tjocka. Dessa två bräder sammanfogas säkert kant mot kant medels tvärsålar. Den ena ändan hyflas tunn och baddas eller kokas i vatten, tills den blir så mjuk, att de kan böjas och antaga en form, som kallas slädhufvudet. Derpå hyflas släden, så att den blir glatt, och förses med ringar eller öglor i sidorna. De af dessa öglor som sitta i slädens främre del äro afsedda att fästa draglinorna i och de vid sidorna för lasten fastsurrande. När släden är färdig och sedan två eller tre fot användts för det höga slädhufvudet är en god hundsläde nio eller tio fot lång och från sexton till aderton tum bred....

... Seldonen äro gjorda af elgskinn och ofta prydda med band och små pinglande klockor. Egendomligt nog, äro hundarne mycket förtjusta öfver dessa klockor, och de synas alltid draga bättre och vara gladare till mod, när de i sitt språng ackompanjeras af dem, än då de äro dem förutan. Somliga hundar kunna knäpt straffas hårdare än genom att man borttager klockorna från deras selar... ■

Ulrika Hellen Anne Björn Stig Ulf Ingrid Lars
Dotzy Brandrup-W. Blomberg Tillberg Juhlander Kronudd Agefeldt Gustavsson

Helge Sonntags med
sin Grönländartik
Sapat. BIS

foto
Mikael Stålberg

"Det gick ju bra
matte" tycks bä-
sta Samojedvalp
Shabrowska, säga
till Elga Carlsson

Snow-flake.BIR
äg:Sylvia Inge-
marsson och Eric
Jonsson.
(e.Alaskans Vic-
tor of Anadyr u.
Unisabs Tera.)

Foto
Eric Jonsson

En tur i Jämtlandsfjällen

fortsättning från föreg.nr.

Fjärde dagens morgon vaknade vi till snö och 6 m/sek. Termometern visade -5. Med spritkökets hjälp torkade vi en del persedlar och gjorde iordning en stadig frukost. Mina kängor som jag f.ö. testade med stövelbindning hade blivit ordentligt blöta dagen före, i det varma solskenet. Då jag inte är särskilt intresserad av att stoppas ner den i sovsäcken, som man ju skall göra, prövade jag med att på kvällen torka ur dem ordentligt med toalettpapper och sedan låta resten frysa under natten. Det visade sig fungera bra.

Någon gång under förmiddagen stack vi iväg med siktet inställt på Tjallingen via Gåsenstugan. Hundarna var pigga och säg i för fjäll och fosterland, så snart var vi framme och kunde rasta en stund i Gåsenstugan. Vi fick där en pratstund med ett annat hundspannekypage, som visade sig komma söderifrån. Det utspann sig också en diskussion med stugvärden om hurvida det kan anses lämpligt att elda med de gamla arsenikimpregnerade telefonstolar som man byter ut. Efter ett löfte av värden att påtala detta för SIF, fortsatte vi ned mot Handölan. Det blev en tur det. Nedför Gåsen i störtloppsfart, genom björkkogen och ut på den slingrande Handölan. Fint före, något snöfall och härlig planöknings i väl tilltrampat scoterspår, gjorde att vi snart var framme vid Storulvåns fjällstation. (Strax före Tjallingen blev vi inte lite förvånade då vi mitt i terrängen stötte på en servering. Dörren stod öppen, men inte en människa syntes till. Vi tänkte oss en kopp fika så vi gick in, men där var helt rent på folk, så det blev inget kaffe. Men en lustig episod var det.)

Annadag påsk, vår feste dag. Vi planerade ta oss till Blåhamren. I snö-yrta startade vi och gick mot Ulvåtjärnstugan. Vi rastade och vädret blev bättre. Därefter vidtog den branta stigningen upp mot Blåhamren. Väl dit-komna stannade vi inte så länge utan kastade oss utför Gräslidfjället. Det går fort utför brukar man säga. I det här fallet gick det med blixstens hastighet, delvis beronde på blåis, fläckvis. Med armar och ben, väl i behåll nere vid Sevedholm, slog vi läger.

Att få vakna i ett tält på fjället, sticka ut huvudet genom tältöppningen och se fjälltopparna bada i solen och reflekteras från den vita snön, ger just den känsla av frihet som lyfter själen till dess rätta läge. Detta upplevde vi på den sjätte dagens, hm, hm, förmiddag. Vi hade tänkt äka och hälsa på Wille, men då vi hört att han begivit sig till Sarek vände vi i Storvallen efter rast och vila. Nerfarten från Finnvalklampen gav härlig slalomökning med hundspann.

Vi kör tillbaka efter leden mot Blåhamren. Framåt kvällningen kommer vi till vindskyddet på Gräslidfjället och belutar stanna där. Likaså gjorde ett gäng grabbar från Uppsala som var ute på löngtur. Under vår trivsamma samvaro på kvällen kunde vi höra hur det blåste upp allteer. Dagen efter blåste det hård östlig vind med kraftigt snödröj och nära noll. Vinden ökade hela tiden.

Göte blev tvungen att fara till Storlien för att inhandla en del nya prylar. Vi spände för de fyra bästa hundarna, lasta av all packning på hans släde. Göte satte sig i den, och så var han försvunnen i snövrån.

Under tiden han var borta kom ett sällskap på ett hundratal norska skolungdommar som inte var förskräckta att ta sig upp till Blåhammaren och tillbaka i den hårda vinden. Då vi mot kvällen kunde konstatera att vädret inte skulle bli bättre, stannade vi ännu en natt i vindskyddet. Vi hade nog inget annat val. Uppsala-gräbbarna tyckte också det var bäst att avvakta. Vinden ökade ytterligare och visade därmed att vi gjort rätt. Konstigt att vindskyddet stod kvar.

Dagen därpå möjnade det bitvis såpass att vi beslöt om uppbrott och vidare färd. Efter tre hårda kilometer i snöyra kom vi så fram till Blåhammarens fjällstation och fick uppgift om 23 sek/met. men att det var lugnare mot Sylarna. Det var ju bra. För vi hade tänkt oss den vägen. Ytterligare ett hundspann med huskys låg framför stationen. Det höll på att gå galet då vi kom om hörnet. Men det ordande upp sig tack vare snödrövet och att Göte var före sitt spann någon meter. Vi förtöjde och gick in för att få en väderprognos. Det skulle bli ytterligare hårt väder, så man avrådde alla från att fortsätta. Det var bara att ta in på självhushållet och övernatta. I den hårda vinden gick det trots allt snabbt och lätt att koppla upp hundarna och få in det vi behövde för natten. Det var skönt att komma inomhus i värmen och känna dofter av all matlagning. Det mest kulinariska presterades av fyra äldre herrar som anträttade entrecot med pommes frites. Vidare serverades en sallad med vitlöksmör och en flaska Bordeaux. Allt ditburet med ryggäck och på skidor.

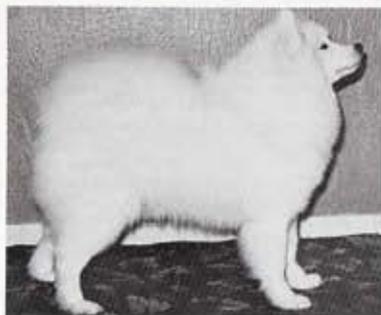
Blidvädret fortsatte påföljande dag med plus tio grader mitt på dagen. Det blev en kladdig körning till Sylarnas vindskydd, dit vi i första hand styrde kosan. Vi fick se nybyggnaden av det nya vindskyddet där. Efter rast och samspråk med grabbarna som snickrade, bar det av i sol och kladdföre ner till Mieskentjake. Dös om vår förvåning då vi plösslutigt såg en grävmaskin mitt på fjället. Det visade sig att man uppförde en ny bro över Ekorrån. Alla hundarna och vi själva mådde prima. Vi hade i stort haft bra väder. Om det nu ville frysa på, så skulle allt bli perfekt.

Den nionde dagens morgon bestod av +6, halvvalet. Efter sedvanlig stadig frukost och kaffe, selade vi på och stack vidare. Vi hade tänkt gå mellan Tripneke och Huorka ned mot västra Helagskaftet, men det såg så ogästvänligt ut, så vi ändrade oss och gick mot Helagsstation istället. Några kilometer från Helags siktade vi två hundspann. Det visade sig vara två Kirunabor som var ute på provtur med slädar och diverse annan utrustning som skulle testas. Spannen bestod av Huskys och Samojuder. Det blev ordentlig ordning i deras spann då vi närmade oss. Men vi gick i en vid båge för att undvika konfrontation. De bad oss f.ö. att gå åt sidan. Min erfarenhet av det mötet blev att det måste anses olämpligt att köra flera hundar än vad man klarar av. Vi bor ju dock inte på de Grönländska viddererna. På Helags fick vi alla någonting i oss innan vi körde vidare i önsom sol och önsom snöyra till Fältjägaren. Där hade vi en fin sista kväll tillsammans med några fotografer från Aftonbladet som var ute på en bergsklättringshistoria. Sista dagen. Nyckfullt väder. Vinden vände från NV och -4 till syd och flera plusgrader under några timmar.

Strax innan avfärden från Fältjägerstugan, gav sig ett sällskap på skidor iväg. De tyckte våra hundar såg trevliga och friska ut. De hade själva hund. En dam berättade med avsky hur hon nere på parkeringen i Ramundberget sett en släpvagn med hundbur. "Hur kan folk vara så grvmsa och forsla hundor så. De ser ju inte ut! Då jag förklarade att det var vårt ekipage, sa ingen något mer utan bara för. Det blev jobbigt för våra hundar över plattan, fram till nerfarten mot Ramundberget. Där vidtog en hisnande Gröna Lundsökning. Efter avselning i Ramundberget hoppade hundarna genast in i sina respektive burar, och med en ljudlig suck lade sig tillrätta. Det fanns ingen tvekan, och jag förstod att det här transportsättet inte var fel. Vi var nöjda med vår tiodagars tur. Det hade blivit drygt 20 mil. Det blev 2 mil om dagen. Innan avfärden hade vi lovat varandra att lägga all stress på hyllan. Många fina erfarenheter om grönländshundens sätt att vara och arbeta på hade jag fått. Det bli säkert flera tillfällen att studera dem på. ■

SAMOJED

ENGELSK UTSTÄLLNINGSCHAMPION
ZOOX IBERIS SNOWFLAKE

Född 1978 hos sin ägare Mrs McCrae, Leeds. Hennes far kände Ch. Fairville Larasar, Englands ledande avelshane under flera år. På mödernet återfinns många av Fairvillas bästa hundar. "Donagh" som på bilden endast är 8 mån. gammal har i vinter gått med i ett blandspann samojuder/Sib.huskey som placerats sig mycket bra och ton vunnit över rena huskeysppann.

Ett Svenskt Samojudspann med Majakan Olinka, Loke och Oden

Eftersom Birgit föredrar att diskutera offentligt och med facit i hand så känner vi oss nödsakade att svara på hennes totala missförstånd ang. vår uppfödarrörelse. Alla uppfödare var officiellt inbjudna. Du var stött redan innan mötet bara för att det var förslaget till Avestatrakten och inte i Stockholm. Du ringde runt och ville att inga stockholmare skulle åka upp bara för att det var Dalarnas tur att åka ner. Nu var det några som trots allt åkte upp och mötet blev av. Vad som skulle diskuteras på mötet var inte Ingegerds sak att bestämma när hon publicerade kallelsen. Vi har som Birgit förklarar, inte tagit kontakt med de övriga nordiska länderna bl.a. därför att de skrivelser som tillsändes domarkommittén går via NKU ut på remiss till berörda rasklubbar i Norge och Finland. De har då möjlighet att ta del av och diskutera ämnet ilugn och ro på sina egna träffar. Det är svårt att få uppfödare att resa 20 mil inom landet. Då ska man inte tro eller begära att uppfödare från Norge och Finland skulle sitta och åka kanske långt över 100 mil för samma ärende. Speciellt som det finns en förträfflig administration inom SKK och via NKU. Självfallet så ska man utnyttja den. Birgit vill också hävda att det har varit tal om standardändringar, vilket är helt fel. Birgit nämner som exempel att vi har begärt att cert skall hållas inne vid skygghet och förklarar att det i standarden står att det är ett diskvalificerande fel. Det räknas också som grova fel om hunden är reserverad. Visst är det då konstigt att en hel del domare inte tilldelar dessa skygga hundar sina 0:or som standarden säger. Vi menar att om nu domarna anser att det finnhundar med en sådan fantastisk anatomi att hon/han tycker att det spelar ingen roll om hunden är skygg eller reserverad, utan vill tilldela hunden ett 1:a pris med bp ändå. Det är då vi anser att certet skall hållas inne. För det står också i standarden: "Samojeden är stark, elegant, rörlig, lugn, stolt och självsäker". Dessutom är Samojedens en arbetshund. Man måste ha de nämnade kvalifikatinerna för att kunna arbeta. Vi har aldrig begärt någon standardändring, vi har begärt att domarna bör beakta vissa punkter. Detta tycker vi borde leda till att domarna sätter sig ner och tittar på Samojedens standard, vilket dom med all säkerhet inte hade gjort annars. Det här mötet hölls inte för att nedvärdera domarkåren och deras utbildning. Mötet hölls för att det är en alldeles för stor splittring när det gäller bedömningen av Samojed. Det tror vi snarare beror på intresset för rasen än på utbildningen. Det vet man ju hur det var i skolan. De ämnen som man var intresserade av, de sitter, resten glömmes man lätt bort.

Birgit, du klagas också på att vi inte vill döma på inofficiella utställningar och att du gärna skulle visa dina hundar för oss. Men när Samojedringen ordnade sin utställning i Hammarskog så sa du att du inte tänkte visa dina hundar för en domare som ej var officiell i rasen. Det hade inget värde i alla fall, påstod du. Och om du hade velat bli bedömd av uppfödare så hade du kunnat åkt till Borlänge där SPHK hade utställning med uppfödare som domare. I domarkåren där fanns representanter från oss.

För att avsluta den här tråkiga artikeln vill vi tillägga att Birgit är välkommen till mötens framöver om hon har några åsikter när det gäller utformningen av uppfödarräffarna. Vi tänker inte bolla med någon standard. Det hoppas vi att varken domare eller uppfödare skall göra. Men en öppen debatt mellan domare och uppfödare är på sin plats och kan inte skada rasen, tror vi. Om någon annan tror något annat är vi välkomna till nästa möte. Kallelsen publiceras.

Vi uppfödare som var med i Avesta

Ingegerd Pettersson
Ulrika Dotzky
Barbro Karlsson

Marita Koinberg
Ann-Christin Permarks
Elga Karlsson

Stina Huuvén
Gun Andersson
Karin Ekström

Samojeder i Brasilien

av Werner Degenhardt

Det är inte känt när den första samojeden kom till Brasilien.

Men vi vet att flera utländska, för det mesta amerikanska familjer, förde med sig sina hundar och när de senare återvände till sina hem, oftast lämnade kvar sina hundar här.

Också MR. Assis Chateaubrian (1892-1968) en mycket känd brasiliansk journalist som introducerade televisionen i Brasilien ägde flera samojeder. Han var en uppfödare av rasen men det finns ingen kännedom av några registrerade hundar eller valpkullar i någon Brasiliansk kennelklubb.

1975 när vi bodde i Cascais i Portugal, fick vi en tik från Danmark som hette Jenisejs Laci med DK o S CH King, CH Ibur Rubi och CH Ventura of Grensa bl.a. i bakomliggande generationer. Hon är i dag Great Braz. och Int. champion och är vår avelsgrund tillsammans med en kanadensisk hund, vars namn är Nanook Salton, med blodslinjer från Ziskas och Ohmis, också han är idag Great Braz. och Int. CH.

Detta var den riktiga början med samojeder i Brasilien. Till en början var det mycket svårt att finna och välja de rätta hemmen för de första valparna. Vi fick tillbaka några hundar på grund av att även om vi valde hemmen så klarade en del av människorna inte av att hantera hundarna på rätt sätt. På det sättet som vi ville att de skulle hanteras.

Nu efter flera artiklar i olika hundtidningar, om rasen och dess ursprung, och med 7 års regelbundna utställningar, börjar rasen bli mer och mer känd.

Vi har bara ca 50 Samojeder registrerade i Brasilien och som enda ras här är samtliga av dem tatuerade, som sedan slutligen blivit registrerat i alla offentliga hundhandlingar. Vi har ingen Samojedklubb, men alla samojeduppfödare och ägare står i mycket god kontakt med varandra. Olyckligtvis är denna relation många gånger svår att upprätthålla på grund av de stora avstånden mellan de olika områden där hundarna bor, bristen på bensin för bilarna i vecksluten och speciellt tillkommer den höga inflationen som är ca 110% / år i det här landet.

Genom en annons i den argentinska hundtidningen Canina, mötte vi en mycket samojedintresserad person i Montevideo - Uruguay som ska börja med uppfödning av rasen baserad på våra nyformade blodslinjer.

En av våra hundar bor nu i Italien på grund av att hans ägare i diplomatkåren blev hemskickad till Rom.

Under tiden blev vi delägare i Westminster grupp 2:an 1975, USA CH Silverseas Ivan of Arandale (CH Hallies Wee Willi Winki - CH Angeliqve of Arandale) och tog honom med oss hem till Brasilien som avelshund. Under hans tid i Brasilien blev han Bras och Int. CH och längre fram även South-American champion på den 11 SICASUD utställningen i Montevideo - Uruguay där han blev grupp 2:a. På samma utställning CH Kirova of Bjelkiers (9 CACIB), en tik från vår första kull, vann BIM och blev också hon South-American champion. Båda hundarna är de första samojeder somäger den titeln. Ivan återvände till USA där han dog 11 år gammal av hjärnblödning.

Jenisejs Laci

CH Yurak of Bjelkier

Nästa hund som besökte oss delägd från USA var CH Pookas Centurion of the Pines, kallad Blu (CH Silveracres Chief Polar Bear - CH Pooka's Surprise O'Frostynorn CD). Han blev också Bras. Int. och South American CH.

Båda hundarna har flera grupp 1:a placeringar bland sina meriter. De hjälpte oss att bygga upp en andra stark blodslinje och att upprätthålla den goda kvaliteten på våra samojeder.

Vi ska inte glömma den trevliga tiken Annie v. Eichenwald (Welt + Bundessieger Lumikin Pekka - Mikki) som medförde ytterligare europeiskt blod till våra samojeder genom sina relationer till S CH Sleighprince of Crensa, Int o Nord CH Nicklas, SP S CH Pirttirannan Ali och SP S DK CH Hupi.

I mars 1983 visade jag en 6 år gammal hund från vår första kull, CH Yurak of Bjelkier, fram till gruppseger och sedan till den första Beet in show segern för en samojed i Brasilien.

30 april vann han ytterligare en gruppseger och placerade sig som 4 i BIS under den engelske domaren Harry Jordan. 28 maj gruppseger igen under den brasilianska domaren E.Quinteiro.

Så jag hoppas att vi är på den rätta vägen. Mycket återstår för att bevara rasens ursprungstyp. Vi har nu också fått en träningsvagn från Tyskland som vi arbetar våra hundar med och visar människorna här att samojeden inte bara är en av de trevligaste raserna utan också fortfarande är helt kapabel att utföra en av dess ursprungsuppgifter.

WERNER DEGENHARDT Sao Paulo, BRASIL.

Jag träffade Jan.Degenhardt vid min senaste USA resa, på Samojed-specialen i Seattle. De var mycket sympatiska personer med ett mycket stort intresse för samojeden, deras kennelnamn är Bjelkier. Degenhardt har lagt ner ett mycket stort arbete på rasen och har i stort sett full kontroll över avelsarbetet i Brasilien. Inga kombinationer görs utan hans vetskap, detta för att hindra en för stark inavel på grund av att de har ett mycket starkt begränsat avelsmaterial och att försöka få en större spridning på kombinationerna. Samarbetet mellan de olika uppfödarna är mycket bra och de försöker att hjälpa varandra för att kunna bevara rasen. Det är inte otoligt att vi i Sverige så småningom kommer att få besök av familjen eftersom Werner är flyghapten och de är intresserade av att se rasens utveckling i vårt land. Jag hoppas då att vi Svenska uppfödare kan ställa upp och visa våra hundar om det inte finns någon aktuell utställning för dem att besöka.

Birgit Hillerby

ALASKAN MALAMUTE

Glädjande ofta har jag fått påståttningar om att för Polarhundens läsare närmare presentera den ras jag föder upp-Alaskan Malamute-och även redogöra för huvuddragen i min avelsplanering. Därför skall jag nu och i en rad kommande nummer av vår klubbtidning försöka lägga grunden till ett sakligt meningsutbyte om A.M. Inledningsvis kommer några artiklar skrivna av den amerikanske malamuteuppfödare, som jag samplanerar mitt avelsarbete med. Jag hoppas att dessa artiklar skall visa sig vara av intresse inte bara för malamuteägare utan även för övriga polarhundsentusiaster inom klubben. De amerikanska artiklarna, som lämpligen kan delas i flera avsnitt omfattar "What's in the name" och "David Irving-alone across the top of the World". Hela detta originalmaterial har således rasspecialisten Richard Lobej som författare. Översättningen är gjord av vår klubbkamrat Louis Liljedahl. I ett längre perspektiv hoppas jag kunna bidra med snärrer artiklar, som mer ingående skulle diskutera rasspecifika frågor. Det är min uppriktiga förhoppning att alla läsare av Polarhunden skall få glädje och praktisk nytta av dessa artiklar, både ni som är uppfödare av polarapetsar och ni som delar er tillvaro med våra unika brukshundar. Håll till godo.

Håkan Nordberg

Alaskan Malamute hör till en av de mest ursprungliga av alla hundraser man finner i världen idag. Den är känd av de människor som färdats, och färdas över is och snö i ansträngningarna att bidra till utforskandet av jordens okända poler. I andra världskriget deltog den aktivt tillsammans med amerikanska trupper i Frankrike, hoppande fallskärm och bärande kulspjutur och annan utrustning. Denna mångsidiga ras har inte för inget kallats amerikans nationalhund.

Den i Amerika så kallade Eskimöhunden räknar man vara ursprunget både för Grönlandshunden och A.M. Den senare har fått sitt namn av en eskimöstam som levde mellan Norton Sound och Kotzebue Sound i västra Alaska och som kallade sig just för Malamuter. Dessa Inuitindianer utvecklade en storvuxen slädhund värdig de krav och strapatser dessa människor levde med. Den användes som draghund vid stammarnas årliga förflyttningar, men även som jakthund, huvudsakligen då på säl. Då visade den med sitt ypperliga väderkor, jägaren fram till sälens andningshål i isen. Vid jakt på Myskoxe och Isbjörn var hunden daglig att ställa bytet till dess att jägaren hann fram. Gav jakten utdelning, så fick hundarna dra hem bytet till familjerna.

Rasen har idag fortfarande kvar sin jaktinstinkt och dragvillighet och går att använda vid allehanda strapatser. Den är villig att lära sig allt den ställa inför, bara den behandlas med beständhet och konsekvens. (Det finns i USA dokumenterade framgångar i lydnadsdressyr för rasen.) A.M. är en öppen och tillgänglig hund. Den hälsar lika glatt på främlingar som på gårdsfolket och därför kan man aldrig räkna med den som vakthund. Trots sin visade vänlighet mot människor är rangordningen något väsentligt hundar emellan. Nybekanta medlemmar får man hålla ett vakande öga på och dämpa eventuellt käsparglädje på. I hundspann kan man ex. placera hane intill en tik för att behålla lugnet i alla de situationer som kan uppstå. Lyckligtvis så är rangordningen ej primär då hundarna arbetar. Den utpräglade gångarten är trav.

Man måste ha klart för sig att en hundras som är så nära ursprunget som i detta fall, känner en viss grad av stress att leva i så krympta förhållanden som i det moderna samhället. Vad är det att vara inomhus, i bilen eller i kennel mot de fria vidder som hunden är utvecklad på. Att reda ut vem som är psykiskt och fysiskt starkast i den senare situationen är lättare eftersom det finns rikligt med livsrum. A.M. är en arbetshund som framförallt är utvecklad för utomhusliv. Men den kan även bli en sällskapshund för en utomhusaktiv familj som vill låta hunden delta i olika aktiviteter i alla väder.

Håkan Nordberg

EN STUDIERESA

av Louise Liljedahl

En dag i juli färdades jag 160 mil för att studera Alaskan Malamute. Att åka så långt bara för att se på några hundar verkar kanske något märkligt. Därför ger jag först bakgrund till det hela. Alaskan Malamute, som ju är en polarhund, hittar man företrädesvis i landets nordliga delar. I dag finns det ca. 90 malamuter i Sverige och rasen måste således fortfarande anses vara i sin linda. Allt pionjärbete förblir inte bara mödosamt. Det är också av yttersta vikt att det utförs grundligt och med mesta möjliga tillgängliga expertiskunskap för att fortsatt verksamhet skall kunna bli meningsfullt. Det vilar således ett tungt ansvar på landets malamuteägare att inte låta rasen driva vind för våg.

Håkan Nordberg Boden, äger bl.a. fyra USA-importerade A.M. och söker i ett samavelsprojekt med en amerikansk uppfödare få fram bra draghundar av rasen ifråga. Deras arbete är vetenskapligt baserat på vad vi idag vet om genetik och hundavel, samt på mångårig gedigen kunskap om amerikanska malamuter.

Nu till besöket: Håkans fem hundar som används till drag har högklassiga rastgårdar medan den gamle Bamse (tidig norgeimport) gick fritt omkring på ägornas tillsammans medkatten. Bamse slapp arbeta i selen och tycktes trivas i sin roll som sällskapshund. All aktivitet på gården övervakades med upphöjd värdighet av denne stoiker.

Håkan Nordberg med
Myrens Loteli.
foto: L. Liljedahl

Ledartiken håller uppsikt över spannet

Mitt besök inföll i mitten av juli med en för hundarna icke önskvärd arbetstemperatur. Jag fick höra att bästa prestationsförmågan hos dem låg vid 5-15 minusgrader. Därför blev turen vi tog, lätt och kort och hundarna drog glatt iväg med oss till skogs. Träningsvagnen, tillverkad av ett antal rörbitar och två Volkswagenframändrar, visade sig vara perfekt för barmarkskörning. Ledartiken "Kudden" följde i ordets båda bemärkelser, vilket satte de två hundarna Jongen och Larvik på prov. De klarade det dock med glans. Att, med den för en hund svåraste lockelse någon meter ifrån sig och en annan hane ännu närmare, kunna fullfölja sina uppgifter i spännet, gjorde stort intryck på mig. Lika imponerande var deras styrka. Det tycktes inte välla de fem hundarna några som helst besvär att ifrån stillastående i uppførsbacke dra iväg med det 250 kg tunga ekipaget. Man anade vid sådana tillfällen deras potentiella kapacitet. På dagtid studerades benvinklar, typ och storlek och övriga morfologiska detaljer samt körteknik, redskap och rastgårdskonstrukt. På kvällstid var framför allt avel och uppfödning, men även hundhållning, utfodring och sjukdomar på tapeten. Kort sagt fick jag under ett intensivt och givande studiebesök veta en hel del mer om A.M. i teori och praktik. Med bra studiematerial och en duktig lärare måste eleven vara helt nöjd. -Så för mig är Besa. ■

De utlovade artiklarna av Richard Tobey startar i nästa nummer.

ALLMÄNNA RIKTLINJER VID VAL AV AVELSHUNDAR

av SPHK:s RASKLUBB FÖR SIBERIAN HUSKY

Vi är medvetna om att möjligheten finns, att uppfödare, medvetet eller omedvetet kan komma att registrera valpar vars biologiska föräldrar är andra än de som finns i valparnas stamtavlor. Det kan då vara fråga om att de biologiska föräldrarna är av samma eller olika raser. Om de biologiska föräldrarna båda är SH:s är avvikelserna från stamtavleföräldrarna i regel svåra att upptäcka. Om däremot föräldrarna är av olika ras kan rasotypiska egenskaper uppträda på avkomor i första generationen men de kan även dyka upp först i senare generationer. I de allra flesta fall måste man acceptera de uppgifter som uppfödarna lämnat och som registrerats i stamtavlorna, men undantag finns. Som exempel kan nämnas den registrerade SH som visades upp för Nathalie Norris när hon dömde vid NSHK:s specialutställning 1979, det enda som skiljde den utseendemässigt från att vara en mycket typiskt schäfer var en ljus fläck på ena framtassen. Alla med den minsta inblick i rasen SH tyckte den var otypisk utom enligt uppgitt uppfödaren och det var för att övertyga denne som hunden ställdes ut. Ett liknande fall i Sverige men i en annan ras har varit flitigt debatterat under några åren. Att låta klockan objektivet helt bestämma avelsurvalet håller heller inte. Resultat från norska mästerskapen i nomekörning har visat att en hund inte nödvändigtvis behöver se ut som en SH för att vara snabbast i åtminstone 3- och 5-spår då dessa klasser i år vanns av fågelhundar. Det vore önskvärt för ett avelsråd om det gick att slippa ifrån subjektiva urvalsbedömningar, men så länge det är fråga om att försöka bevara och förbättra en speciell hundras med dess specifika särdrag kommer man inte ifrån sådana bedömningar.

Vid val av lämpliga avelshundar kommer vi att föreslå vad vi anser de bästa i Norge, Sverige och Finland. För att accepteras skall hundens på tävling ha visat att den tillhör eliten i Norden. Beträffande exteriören kommer vi inte att kräva något minibetyg på utställning då vi anser att praktiskt taget alla hundar som ställs ut tillräckligt mycket och för "rätt" donare kan få både två- eller ettors certifikat. Däremot kommer vi att efter bästa förmåga, sortera bort, vad vi tycker, mindre bra och otyoiska hundar, såväl exteriört som mentalt. Vi anser att det i dag finns så många bruksmässigt meriterade hundar att välja bland att man bland dem kan välja de som är mest rastypiska till avel utan att brukskraven behöver sänkas. ■

SIBERIAN HUSKY

Siberian huskyn blev erkänd som ras 1930 och den första standarden skrevs 1930. De sibiriska hundarna hade blivit mycket uppmärksammas även utanför Alaska i slutet av 1920-talet genom serumtransporten till Nome och efter Seppalas tävlingsframgångar på den amerikanska östkusten och det banade vägen för att den skulle godkännas som särskild ras. I SH-debatten brukar ofta diskuteras vilken sorts hund man hade för ögonen när standarden skrevs. Nedanstående artikel är hämtad från en amerikansk tidskrift, Nature Magazine utgiven 1927 och är en beskrivning hur man ser på rasen just innan den blir officiellt godkänd. Författaren heter Frank Dufresne, vilken från 1920 tjänstgjorde som sheriff i Nome, Alaska och vid tidpunkten när artikeln skrevs var han "field agent" i nordvästra Alaska vid Amerikanska statens byrå för Biologiska undersökningar. Dufresnes hundar utgjorde sedan stammen i Northern Light kennel varifrån SH rasens först registrerade hund kom 1930 liksom den första SH som blev utställningschampion, Northern Light Kobuch år 1932.

Nils Hjelm

Nordens superhundar

av Frank Dufresne

År 1908, när det ryktbara, 556 km långa All Alaska Sweepstakes var som mest populärt och hjorthundar, fågelhundar och olika typer av korsningshundar kämpade om eran att vara den bästa slädhunden, stötte sig ångaren Corvin genom det isfyllda vattnet från Tjukterhalvön till Nome för att där lasta ur ett hundratals pigga, små hundar med yviga svansar. Ångaren Goosak, en rysk påsuppköpare förklarade med övertygelse att de där små hundarna skulle få våra snabbfotade settrar och hounds att verka som sjuklingar och krympingar i nästa stora tävling. Det var nära att det blev så också. De slog våra bästa hundar så ofta och så övertygande att vi insåg att det enda sättet att tävla mot dem var att ta sig över till Sibirien och skaffa fler av samma sort. Vi har fortsatt att importera dem sedan dess och de här trevliga, små immigranterna härskar nu över de vindpinade vinterväggarna i nordvästra Alaska.

Slädhundar i nordöstra Sibirien 1917
Källa: Museiverket, Finland

Från Kamchatkahalvön upp till den arktiska Lena-floden, ett ödsligt och torftigt område av Sibirien, kom dessa underbara hundar. I ett land med otroliga avstånd, där närmsta granne är 100 miles bort, över en trädlös och spårlos tundra, utvecklades de till dagens mirakulösa under av uthållighet. Det sägs att den hund som inte klarar att springa 100 miles (160 km) tillräckligt snabbt tveklöst skjuts av sin ryske husbonde. Ändå älskar ryssarna sina hundar högt. En vanlig hund kostar i Sibirien fem vita råvskinn eller omkring 150 dollar, bra ledarhundar tio eller fler råvskinn.

I Sibirien sätter man på dem selarna på hösten och dom tas inte av förrän det blir vår. När en dagsfärd på tio, tolv eller sexton timmar är klar, förankras släden, draglinan ströks ut och hundarna lämnas att sova ute för natten. Om ågaren har ett halvt eller ett kilo sälkött att kasta till varje hund är allt gott och väl men om inte så ödsjar de ingen tid på att gnälla och yla utan rullar ihop sig och somnar i väntan på bättre tider. Det händer ofta att hundar går tre eller fyra dagar utan mat utan att märkbart förlora i styrka. Sibirien är ett kargt och hårt land och det har utvecklat en hund med mer uthållighet än något annat tämdjur.

Ett framträdande drag hos de sibiriska hundarna är deras vånliga och trevliga läggning. Det är inget av de våldsamma slagsmål som är så vanliga hos de infödda Alaska-hundarna. I stället trivs de bra tillsammans och visar äkta tillgivenhet mot varandra. De tar lång tid på sig att bli på förtroligt fot med människor men när kontakten är etablerad så är de arbetsvilliga och lojala på ett sätt som inte kan överträffas. De är vad man kallar "en mans hundar". Den fart de kan hålla är anmärkningsvärd. I det 656 km långa All Alaska Sweepstakes håller de rekordet genom att ha avverkat distansen på 74 timmar 14 min 22 sek. Detta är inte effektiv körtid utan den totala tiden från det spannet lämnade Nome till det återvändande, inräknat all den tid föraren och hundarna vilade vid raststugorna efter vägen. Den verkliga "körhastigheten" för sträckan är över 16 km/h. På kortare tävlingar går de som express-tåg och de har vid en del tävlingar kring Nome haft en genomsnittshastighet kring 30 km/h.

Då och då kan man bland de här hundarna se någon med blå ögon. Hundarna är annars en blandning av svarta, gråa och vita men aldrig en fläck av rött, brunt eller gult.

Under mina vintrar i Alaska har jag kört med nästan alla typer och raser av hundar och jag har räkat ut för den vanliga mängden av köld, snöstormar och orkaner som drabbar alla hundförare. Jag har kört miljals i de inre skogsområdena där man för varje steg fick kämpa sig igenom lössnö till midjan, och jag har kört längs den arktiska kusten där skarsnön ligger packad i skarpa vågor, hårda som is. Mina siberians var alltid de bättre hundarna. Men bäst är dock de sibiriska hundarna på de hårdpackade spåren efter kusten. De kan rusa miljals utan att visa minsta synbara tecken på trötthet. Den vanliga 50-kilometerssträckan mellan rasthusen är ingenting för dem när det är bra spår. Om det är bröttom kan dina siberians föra dig till det andra eller det tredje rasthuset på en dag. Ge dem sedan en åtta-tio timmars vila och de skrivliga och klara att fortsätta. De sibiriska hundarna har en säregen galopp som för dem över marken som lågtflygande fåglar. Ären av noggrann uppfödning, i ett land där deras uthållighet kontinuerligt testas till den absoluta gränsen, har utvecklat dem till perfekta löpmaskiner.

En av hemligheterna bakom deras förmåga att förflytta sig så snabbt och effektivt är det ovanligt långa överarmsbenet. Jag har noterat att ingen hund, hur perfekt den må vara för övrigt, platsar in i ett tävlingsspann med sibiriska hundar, utan att ha det här långa avståndet från skulderbladet till armbågen.

Hundar är varken leksaker eller sällskapshundar här i Norr. De är partners. Utan deras hjälp skulle norra Alaska existera endast som ett antal vitt utspridda eremitboplatser. När vintern sänker sig över oss i November och håller oss i sitt kalla grepp fram till juni, är hundarna vår förbindelseled från stugan till byn och från byn till staden. De långa sträckorna på 50-80 km mellan raststugorna är för långa för snöskor och skidor. Det är till hundarna vi vänder oss och ju fortare de går desto kortare tid behöver vi utsätta oss för de ofta ovänliga elementen. När vädret är bra har resandet en njutbar charm, även under högvintern men stormar har en tendens att dyka upp blixtnabbt utan förvarning. Dessa stormar, speciellt vid låga temperaturer, är livsfarliga för både människor och djur. Ju snabbare i skydd desto bättre.

En vinterdag lämnade jag den skyddande hyddan i Cape Douglas samtidigt som ett annat spann och körde fyrtyo km över öppen tundra och havsis till Teller. Det var kallt, minus 41 grader C (-42 grader F.) och en kraftig nordlig vind blåste rakt emot oss hela vägen och gjorde det till en allt annat än trevlig upplevelse. Jag manade på mina hundar att hålla fart och de svarade genom att kämpa sig fram mot vinden de fyrtyo kilometrarna på tre timmar. Förutom några mindre frostsador tog jag ingen skada. Det andra spannet, bestående av "gamaldags" malamutes mer eller mindre korsade med hundar "utifrån" behövde sex timmar för samma färd. Under den sista timmen frös fyra av hans hundar ihjäl och föraren själv blev allvarligt frostsadad. Hade sträckan varit femton kilometer längre hade Nordlandet krävt ännu ett offer. Den här händelsen visar det utomordentliga värdet och nödvändigheten av snabba hundar.

Den sibiriska hunden kom till oss från andra sidan Berings hav som en gåva från gudarna. Den kom till oss, en vintervägarnas effektiva, härdade, högt utvecklade mästare. Den är den tuffaste, trevligaste och tappreste hund jag någonsin upplevt.

★★

Lorna Demidoff, kennel Monadnock, med sina SH 1936. Med det här spannet var hon den första kvinnan att vinna en slöhdhundstävling.

Tänk om, huskyägare.

Carina Alkvist pläderar i Polarhunden 3/83 för kortare och snabbare banor. C.A. menar att man i Sverige strävar åt fel håll mot alltmer kuperade och långa banor medan man i Norge har flacka, korta banor. Och det C.A. anser att man har i Norge, det ska vi ha också i Sverige. En kuperad bana och använder Piteås bana som exempel-sätter personen/föraren före hundarna. C.A. har i min mening fel. Draghundsporten är (även då none) ett samarbete mellan en vältränad förare och vältränade hundar. Banan ska premiera detta samarbete, samtidigt som också förarens och hundarnas ambitioner kommer till sin rätt när det gäller hastighet och styrka. Banan ska alltså innehålla svårigheter i form av tempoväxlingar och partier som ställer stora krav på hundarnas lydighet för sin förare order. Om man nu i Norge vill ha flacka, korta banor (är för övrigt normaldistansen 15 km för lång) så ska vi inte underkasta oss en sådan felaktig linje. Tvärtom bör vi försöka få norrmännen att förändra sin syn. Vore det så att C.A. hade rätt så blir det svårt att försvara draghundsportens särart. Vad blir skillnaden mot greyhunden på hundkapbanan? De har visserligen ingen släde bakom men banans längd och kupering går ju knappast att anmärka på. Vi kanske ska hyra in oss på travbanorna. Tänk att köra med nemesläde runt Torpgården mellan andra och tredje löpet i V5. Nog skämtat. Kravet som framföres om kortare sträckor tyder snarast på att man är ute efter att slippa det tidsödande och ansträngande arbetet att grundtränas hundarna, inkl. sig själv. Polarhundarna är nyttodjur, de är anpassade till den uppgift de ska lösa. Det historiska faktum bör vi vara medvetna om när vi diskuterar vår tävlingsverksamhet. När det gäller Piteabanan har jag tävlat där med ett 5-spann Sib.Husky. Det gick alldeles utmärkt även om jag var tvungen att jobba själv lite och inte bara kunde fräsa på. Den gången segrade ett schäferspann. Att hundraserna inte är likvärdiga är ett problem där vi så småningom måste komma fram till en lösning. Vi har sett hur schäfern alltmer slagits ut av dobermann som dragare, till och med på en så krävande tävling som Nordic Marathon. Vi får inte förväxla Sib.Husky som storspannhund i nyttobruk under en lång krävande vinter i oländiga marker, med hunden som en tävlingshund under begränsade tidsperioder i ordnade spår. Och går vi mot kortare och flackare banor tycker jag att vi definitivt har lämnat kontakten med Sib.Huskyns ursprung. Frågan är ännu öppen om vi ska tävla med hundarna i särskilda eller gemensamma klasser. Vill man dra ner på antalet klasser kanske det är en bättre lösning att plocka bort en viss spannstorlek. Däremot borde man samla alla tävlingar under en organisation. Enligt min mening är SBK bäst lämpad för den rollen.

Ingemar Holmström
Svartlä

TRÄNINGSLÄGER FÖR HUNDFÖRARE

Under Allhelgonshelgen samlas vi till träningsläger på snö i Orsa finnmark. Inbjudan vänder sig till aktiva hundförare inom SPHK-träning med inriktning på tävling i såväl nordisk som none stil. Inkvartering i stugor, Helsingfors. Bra spår med varierande hårdhet. Ring el. skriv till: Christer Johansson Hilla 61 79300 LEKSAND. Tel: 0247-73010 (hem) 0250-82061 (arb)
VAL MOT PÅ DEN FÖRSTA SNÖN

Nästa nummer

är lista för året. Vi efterlyser bilder och text om Samojed. Bilder på snygga hundar. Hur såg våra hundar ut förr i världen? Gamla bilder alltså. Leta i gömmorna. Hjälpa till och skapa ett digert julnummer. Kommer garanterat vecka 51.

Brev från Norge, tyvärr gick inga bilder att använda.

Polarhundsamling, det må vel være toppen av samliv mellom oss og våre hunder. Vi blev innvitert av Svensk Polarhundklubb, Dalarna, til samling i Borlänge. Her fikk vi treffe en masse nye mennesker, hundinteresserte, hvor vi da fikk utveksle erfaringer både når det gjelder utstyr og hunder. Vi vil på denne måten få takke Stig Juhlander for at vi fikk komme å vise frem sleder og vagn. Håber på å få inn et par av fotografiene også. Som dere ser, driver vi med handicappkjøring her i Norge også. Produksjon og salg av den nye vagnen vår går over all forventning fint. Vi håber på et fortsatt godt samarbeid med dere, og alle er selvfølgelig velkomne till oss og våre tyve hunder om dere er på denne siden av grensen.

Mange hundehilsner fra Bente og Kjell Lindstad Bekkevoll
2480 KOPPANG Norge

Resultat Borlänge 28 Aug.

GRÖNLANDSHUND

Valp Sadrak äg. Anders Juhlander
Unghund Irine äg. Stig Juhlander
Vuxen hanhund Nallo äg. Lennart von Bergen
Vuxen tik Sapat äg. Helge Sonntag

ALASKAN MALAMUTE

Unghund Frosty äg. Göran Dernebo

SIBERIAN HUSKY

Valp Tarasov äg. Sylvia Ingemarsson
Unghund Unisaké Sujo äg. Nils Hjelm
Vuxen hanhund Drim äg. Bengt Ellis
Vuxen tik Snowflake äg. Sylvia Ingemarsson

SAMOJED

Valp Shabrowska äg. Elga Karlsson
Vuxen hanhund Karloff äg. Rose-Marie Lantzsck
Vuxen tik Great Laika äg. Ingegerd Pettersson

Understrukena namn blev bäst i rasen.

Best in Show

Valpar	1. Tarasov.	sib.Husky.	Vuxna
	2. Sadrak	Grönlandsh.	
	3. Shabrowska	Samojed.	1. Sapat
Unghundar	1. Unisaké Sujo	Sib.Husky.	2. Karloff
	2. Irine	Grönlandsh.	3. Snowflake
	3. Frosty	Al.Malamute.	Grönlandsh.
			Samojed
			Sib.Husky.

Lennart von Bergen med Nallo. SIN. samt 1:a i 1-spann draget. Foto: Mikael Ståhlberg

PRESSTOPP!

NR 5

25

NOV

- tidningen för det fria livet

UTEmagasinet är Sveriges nya tidning för friluftssintresserade, för fjällfarare och för naturälskare. 6 fräscha nummer om året, nästan helt i färg och med härligt innehåll:

Äventyret. Utomlands eller hemmavid. På skidor, i kanot eller med cykel. Till fots i vildmark eller på låglandsled - äventyret har alltid en chans i UTEmagasinet.

Naturen. Spännande natur. Annorlunda natur. Från undren runt stugknuten till fjällfarnas vida utblickar.

Aktiviteterna. Fallskärmsshopning, sportdykning, fri skidåkning, försrättning, bergsklättring ... aktiviteter att prova på och gripas av. Med fakta på vägen.

Plus alla de små tipsen i kanten - från likasinnade till likasinnade. Plus äventyrsguiden. Plus radannonserna om prylar som behöver byta ägare. Plus en dragen lans för hotade, det må vara rovfåglar i Sverige eller valar i världshaven: UTEmagasinet lyfter fram i ljuset.

Försäkra dig nu om att få vartenda nytt nummer av UTEmagasinet - prenumerera! Helår (= 6 nummer) för 64:-, visst är ditt friluftssintresse värt det? Postgiro 79 47 42 - 7, ditt namn och adress på talongen - och saken är klar. Välkommen!

ANNONSER

SLÄDE säljes		HUSKYVALPAR	
Norsk trekkhundsklubbs modell. Utrustad med broms och nya belag. L.Dahlberg. 018/358024		e.Klutuk.u.Heideburgs Chatka. Ingrid och Sören Sandberg. Tel:0225/60344	
SLÄDE säljes	SLÄDE köpes	GRÖNLANDSVALPAR	
Polaris mellansläden Tel:0225/60344. Sandberg	Polaris lilla släden Tel: 0225/60344	Anders Juhlander Tel:0247-70009	
BÖCKER säljes		KÖK säljes	
Krud Rasmussen. Norr om människor 200:- Peter Freuchen. Fångstman i Melvillebukten. 50:- Helge Ingstad. Nunamiut. 35:- Svante Lundgren. Sarek. 95:- Tel: 0647/70336		Optimus 111. Nytt. 300:- Tel:0647/10324	

SAMOJEDVALPAR	
Samojedvalpar väntas 18 okt.e.5 o 5FUCH Dennis 5170098/82 u. Explorers Star of Icy days 5-32610/81. 3 cert i Sverige, 2 cert i Finland,2 BIR,2BIR,båda förövd. är HD-fria o mentaltestade. Hinnvändelse Lisbeth Larsson 018/322858.	

NOMESLÄDE köpes	GRÖNLANDSVALPAR
Beg. tävlings el. träningsnomesläde. Ej över 15 kg. Tel: 0971/11014 Klas.	Födda 12/4. Beg.Ava.Bes.Vacc. Tel: 0980/18082.

SLÄDE säljes	SOVSÄCK säljes
Beg.Fossun. Nordisk 7 f. 0647/70336	Caravan Carry Combi.(innersäck i dun, ytter i syntet) enl. brochyr till -30. Använd 5 nätter med lakanpåse. Nypris 1135:- Säljes för 900:- Tel:0766/27565. kvällen.

GRÖNLANDSVALPAR	VALPAR planeras
1 tikar. födda 8/8-83. Uno Örnryd 0924/21057	Vi planerar en kull grönländsvalpar i vinter e. Ulf av Ganaq u.Flåssnyrens Björg.Lillemor o Clanne 0226/66079

GRÖNLANDSVALPAR	FODERVÄRD ÖNSKAS
2 tikar f.5/8 Tel:0921/91076 Torbjörn Sandqvist	Fodervärd över vintern önskas åt 8 mån. Grönlandstik.på grund av änd.färh. 0226/66079.

EFTERLYSNING
Bo-Göran Lindblom med senaste adress Granitvägen 10A 75324 Uppsala. Bengt Herricson c/o Lantbrukstyr.vet.avd.Fack 171 20 Solna 1. Medela senaste ny adress till Björn Tillberg.